

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

w sprawie z powództwa I. B., H. B., M. B.,
U. F., M. F., A. K., B. L., B. L., E. M., P. R., J. S., I. S., B. S., E. S., D. S., I. S., A. T.,
D. T. i B. Z.

przeciwko Szpitalowi w R.

o odszkodowanie za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu

oraz o ustalenie treści stosunku pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 4 lutego 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego

w Rzeszowie z dnia 30 stycznia 2025 r., sygn. akt IV Pa 79/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od pozwanego na rzecz powódek kwoty po 1 350
(jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł wraz z ustawowymi
odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych,
wyrokiem z 15 kwietnia 2024 r., sygn. akt IV P 233/23, zasądził od pozwanego
Szpitala w R. na rzecz powódek: - B. L. kwotę 66 631,58 zł tytułem odszkodowania

za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - A. T. kwotę 66 919,61 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - D. T. kwotę 60 992,39 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - A. K. kwotę 56 910,53 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - M. B. kwotę 65 997,16 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - B. S. kwotę 63 837,14 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - I. S. kwotę 60 656,98 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - H. B. kwotę 65 297,28 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - I. B. kwotę 66 577,12 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r.; - M. F. kwotę 50 140,34 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - U. F. kwotę 67 681,42 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia

zapłaty; - D. S. kwotę 73 217,38 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - B. L. kwotę 65 377,64 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - J. S. kwotę 58 137,37 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - I. S. kwotę 65 791,18 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - B. Z. kwotę 68 520,75 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - E. M. kwotę 50 839,99 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - P. R. kwotę 42 649,41 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 października 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty; - E. S. kwotę 63 047,14 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu za okres od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 lutego 2024 r. do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie ustalił dalej, że zasadnicze wynagrodzenie za pracę powódki wynikające z łączącego ją ze stroną pozwaną stosunku pracy: - I. B. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - H. B. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - M. B. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - U. F. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - M. F. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 6.140,00 zł brutto; - A. K. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - B. L. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53

zł brutto; - B. L. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - E. M. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - J. S. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - I. S. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - E. S. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - D. S. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - I. S. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - A. T. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - D. T. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto; - B. Z. na dzień 18 marca 2024 r. wynosi 8.186,53 zł brutto.

Dodatkowo, Sąd umorzył postępowanie z powództwa P. R. i B. S. w zakresie żądania ustalenia wysokości wynagrodzenia.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany.

Wyrokiem z 30 stycznia 2025 r., sygn. akt IV Pa 79/24, Sąd Okręgowy w Rzeszowie w wyniku apelacji pozwanego Szpitala w R. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 15 kwietnia 2024 r., sygn. akt IV P 233/23 w zakresie pkt XXIII i XXXIV, w ten sposób, że: ustalił, iż zasadnicze wynagrodzenie za pracę powódki I. S. wynikające z łączącego ją ze stroną pozwaną stosunku pracy wynosi 8.186,53 zł brutto w okresie od 18 marca 2024 r. do 31 marca 2024 r.; ustalił, iż zasadnicze wynagrodzenie za pracę powódki D. T. wynikające z łączącego ją ze stroną pozwaną stosunku pracy wynosi 8.186,53 zł brutto w okresie od 18 marca 2024 r. do 31 marca 2024 r.; w pozostałym zakresie powództwo I. S. i D. T. oddalił; nie obciążył powódek I. S. i D. T. kosztami procesu pozwanego powstałymi w postępowaniu pierwszoinstancyjnym w zakresie oddalonej części powództwa; w pozostałym zakresie apelację oddalił i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd odwoławczy podniósł, że zróżnicowanie wynagrodzenia pracowników o różnym wykształceniu/kwalifikacjach na takich samych stanowiskach pracy nie narusza zasady równego traktowania tylko wtedy, gdy owe przymioty korzystniej wynagradzanych pracowników przekładają się na większą wydajność oraz lepszą jakość wykonywanej przez nich pracy (art. 11² k.p. - wyrok SN z dnia 14 marca 2019 r., II PK 310/17). Zatem np. wyższe wykształcenie może uzasadniać różnicowanie wynagrodzenia zasadniczego pracowników, o ile wpływa na jakość bądź ilość pracy (art. 78 k.p.). Jeśli przy wykonywaniu takich samych czynności i

obowiązków, doświadczenie zawodowe pracowników nie będzie miało większego wpływu na efekt pracy, znaczenie tego kryterium jest neutralne. Powódkom nie zarzucono jakichkolwiek uchybień zawodowych, nie wnoszono zastrzeżeń merytorycznych ani w zakresie kwalifikacji, ani doświadczenia, wiedzy, umiejętności zawodowych, stażu zatrudnienia czy zaangażowania w pracy, potencjalnie różnicujących wynagrodzenia pracowników. Sposób wykonywania przez nie pracy był analogiczny co do staranności, nakładu pracy i terminowości, jak innych pracowników Kliniki Anestezjologii i Intensywnej Terapii, w tym zakwalifikowanych do grupy 2, nieustannie doceniani przez przełożonych różnego stopnia.

Oznacza to, że wyższe wykształcenie pracowników z grupy 2 nie przekładało się na ilość czy jakość ich pracy, a z pewnością taka okoliczność nie została dowiedziona w toku postępowania dowodowego. Sąd drugiej instancji powołał się na zeznania świadków w sprawie, z których wynika, że wydawanie poleceń czy też zlecanie zadań pielęgniarkom nie opierało się na rodzaju wykształcenia.

Wykształcenie posiadane przez poszczególnych pracowników może i z reguły powinno być przesłanką różnicowania wynagrodzenia, na co wielokrotnie naprowadzał pozwany, niemniej jednak musi ono stanowić cechę istotną z punktu widzenia wykonywanych obowiązków pracowniczych. Sam fakt posiadania tytułu magistra nie uprawnia do wyższego wynagrodzenia, jeżeli pracownicy o różnym poziomie wykształcenia wykonują pracę jednakową (pod względem ilości i jakości) lub pracę o jednakowej wartości.

Dowody zgromadzone w sprawie potwierdziły, że wszystkie osoby zatrudnione u pozwanego na stanowiskach pielęgniarek i/lub pielęgniarzy w Klinice Anestezjologii i Intensywnej Terapii miały ten sam zakres obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności. Pracowały w tym samym wymiarze czasu pracy i często zastępowały się. Pracodawca, układając grafiki, czy też powierzając pielęgniarkom wykonanie określonych czynności, nie brał pod uwagę ich wykształcenia.

Analizując szereg zarzutów pozwanego, związanych z możliwością wykonywania przez pracownice z wyższym wykształceniem dodatkowych obowiązków związanych z działalnością pracodawcy, skonstatował, że odbywanie praktyk w związku z działalnością szpitala jako jednostki naukowo-badawczej nie mieści się w sferze obowiązków pielęgniarki Kliniki Anestezjologii i Intensywnej

Terapii i nie może być podstawą różnicowania płac. Sąd odwoławczy zwrócił uwagę na to, że powódki - mimo braku wyższego wykształcenia i specjalizacji, co akcentowała strona pozwana, posiadały w praktyce szerszy zakres uprawnień, aniżeli ich niektóre koleżanki i koledzy z wyższym wykształceniem oraz specjalizacją. Mianowicie, z racji rozległego doświadczenia zawodowego, mogły wdrażać do pracy nowo zatrudnione osoby, także te z wyższym wykształceniem i czynności te faktycznie wykonywały. Powódki w sposób sumienny, na bardzo wysokim poziomie merytorycznym i kultury osobistej, wykonywały i wykonują swoje obowiązki pracownicze; posiadane wieloletnie doświadczenie pozwala im na sprawne i kompetentne udzielanie świadczeń i kontakt z pacjentem. Na przestrzeni lat wielokrotnie wspomagały w Klinice pracowników pozwanego, którzy jako nowo zatrudnieni, nie posiadający doświadczenia i przeszkolenia, nie byłiby w stanie bez pomocy doświadczonego pracownika rozpocząć pracy i udzielać świadczeń pacjentom. Nie sposób zatem stwierdzić, że ich kompetencje pozostają w jakikolwiek sposób „ułomne” czy niewystarczające, z racji braku wyższego wykształcenia, zwłaszcza w kontekście brzmienia art. 7 ustawy z 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz.U. z 2024 r., poz. 814).

Analiza materiału dowodowego oraz twierdzeń pozwanego wskazuje, że jedynym powodem zróżnicowania wynagrodzenia powódek i pielęgniarek z wykształceniem wyższym i specjalizacją, była interpretacja ustawy z 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych. Pozwany uznał, że ustawa uzależnia wysokość najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników medycznych od posiadanego przez nich wykształcenia, nie zaś od wykształcenia wymaganego na stanowisku, na którym zatrudniony jest dany pracownik. Jednocześnie zastosował powyższą ustawę samodzielnie, w oderwaniu od konstytucyjnej zasady równości praw (art. 32 Konstytucji RP) oraz ww. przepisów Kodeksu pracy. W konsekwencji, zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że pozwany w niniejszej sprawie nie wykazał, aby dodatkowe kwalifikacje formalne pielęgniarek (wyższe wykształcenie magisterskie i specjalizacja) przełożyły się na różny sposób wykonywania pracy w porównaniu z pracą powódek. Tym samym nie udowodnił, aby istniały podstawy znacznego

różnicowania wynagrodzenia tych pracowników i naruszył zasadę równego traktowania w zatrudnieniu. Na żadnym etapie postępowania nie wykazał, czym różni się praca powódek od pracy pielęgniarek z tytułem magistra i specjalizacją. Pozwany nie wdrożył i nie stosuje żadnej metody badania przydatności wykształcenia magisterskiego i specjalizacji w Klinice Anestezjologii i Intensywnej Terapii, w której powódki wykonują swoją pracę i przełożenia tego wykształcenia na zakres obowiązków, jakość i ilość świadczonej pracy. Zdaniem Sądu drugiej instancji, dodatkowe kwalifikacje formalne (wyższe wykształcenie i szkolenie podyplomowe niewymagane dla pracy na danym stanowisku) mogą wpływać na wysokość wynagrodzenia konkretnych pracowników jedynie wówczas, gdy ich uzyskanie przekłada się na różny sposób wykonywania przez nich pracy. Jeżeli efekt wykonywania takiej samej pracy przez porównywalnych pracowników, pomimo posiadania przez część z nich dodatkowych kwalifikacji, jest taki sam, to występujące pomiędzy nimi różnice w wynagrodzeniu naruszają zasadę równych praw w zatrudnieniu.

Sąd Apelacyjny wskazał, że powódki wykonywały jednakową pracę jak pielęgniarki/pielęgniarcz z tytułem magistra i specjalizacją. Chcąc przywrócić zasadę równego traktowania, ich wynagrodzenie należało ustalić na tym samym poziomie, jak pracowników wynagradzanych najwyżej, a wykonujących jednakową pracę. W przypadku dwóch ww. powódek, ustalenie to obejmuje okres do daty wejścia w życie porozumienia indywidualnego.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą kasacyjną strona pozwana w części obejmującej pkt I ppkt 1) i ppkt 2, pkt II, pkt III, pkt IV i pkt V jego sentencji.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywista zasadność skargi kasacyjnej).

Strona skarżąca podniosła, że Sąd drugiej instancji rażąco naruszył przepisy prawa materialnego i procesowego. Sąd zignorował stanowisko i zarzuty strony pozwanej albo uznając je za niezasadne albo milcząc na ich temat, co wskazuje, że nie zostały one szczegółowo i w pełni przeanalizowane i zweryfikowane przez Sąd w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Tym samym w ocenie strony pozwanej Sąd drugiej instancji nie rozpoznał merytorycznie apelacji i nie odniósł się

szczegółowo do stanowiska pozwanego zawartego w skardze apelacyjnej przez, co nie została wypełniona w sposób prawidłowy kontrola instancyjna wydanego przez Sąd pierwszej instancji orzeczenia. Naruszenie to miało istotny wpływ na wydanie zaskarżonego orzeczenia (choć formalnie nastąpiło już po ogłoszeniu wyroku). Równocześnie Sąd naruszył przepisy prawa materialnego, bowiem Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na błędnie zastosowanych lub niewłaściwie zinterpretowanych przepisach prawa pracy. Ponadto Sąd naruszył także szereg przepisów Kodeksu pracy, czego konsekwencją było przyjęcie nieuzasadnionego poglądu, iż „przedmiotowa sprawa zasądza na niestosowaniu przez pracodawcę przepisów Kodeksu pracy”.

Powódki w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosły o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym; zasądzenie od pozwanego na rzecz każdej z nich kosztów postępowania kasacyjnego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący

wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W skardze kasacyjnej nie przedstawiono jakiejkolwiek argumentacji, która mogłaby świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się jedynie na polemice z oceną materiału dowodowego i ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, co w świetle treści art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne, a ponadto na podważaniu oceny prawnej dokonanej przez ten Sąd. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono jakichkolwiek argumentów jurydycznych, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa procesowego, czy też materialnego. Wskazać należy, że Sąd drugiej instancji nie ma obowiązku odnosić się do każdego zarzutu apelacji z osobna, zaś z

uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny rozważył wszystkie zarzuty apelacji.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 1, art. 98 § 1, 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1964).

[KK]

[r.g.]